

Sy-li spěwał,
Pilinje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosť da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džěť pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech dl khmana
Žiwnosť je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Budyschin

10. meje 1925

Bauzen

Čištoč a naklad Šmolerjez knižicziščeje a knižarńe sap. družst. i wobm. ruk. w Budyschinje.

Wukhadža lóžbu robotu a plačzi na měřaz 15 stotych pjenježlow.

Kantate.

Jan 16, 5—15.

Čistowa džěrniskeho seženja je Jěsuž posledni wječor swojeho semiskeho žiwjenja rěčat. Wón so se swojimi wučobnikami rožžohnuje, jich na to połasuje, so wot nich woteńdže a k swojemu Wótzej dže. Myšli pschi tym na swoju smjercz, na swoje horjestacze a k njeju stpicze. Ale woni jeho słowa njesrosumja. Jako k nim rjeknje: Hdže ja du, to wy wěšcže a tón pucž tež wěšcže, — Thomash wotmołwi: Knježe, my njewěmy, hdže džěsch, a kak móžemy pucž wjedžecž? Tola stoncžnje běchu sa tym pschitčli, sčto Jěsuž měni, a so wjazy njewopraschachu: Hdže džěsch? Ale tuto pójnacze jich i wulkej srudobu napjelni. Kak sbožowni běchu tola pschi nim byli! Kajke nadžije, so Israela wumóže, njebě w jich wutrobach sbudžil! Njebudže to wschitko psches Jěsužowe woteńdženje snicžene?

Alle Jěsuž jich troschtuje: dobre wam je, so ja tam du. Jeho woteńdženje jim potajkim njebudže k schłodowanju ale k žohnowanju. A kak to? „Hdy bych tam njeschoł, by troschtar k wam njepschischol; hdyž pak tam du, chzu jeho k wam póřlacž.“ Šotre je pak to džěto, kotrež ma swjaty duch wufonjecž? Wón chze Jěsužowych wučobnikow móžnych šwědkow sežinicž, bjesbóžny šwěť pschewinčž, Jěsuža pschekrańicž.

1. Šaž šlabuške džěczi běchu dotal wučobnizy byli, šlabi na pójnacžu: ja mam wam hišcže wjele prajicž, ale wy jo něř njemóžecže snjesčž, Knjes škorzi; khudži na lubosčzi: hišcže pschi pošlednje wječeri so wadža, sčto je mjes nim najwjetšchi; šlabi we wěrije: o wy hłupeje a lěnjeje wutrobny k wěrienju temu wschitkemu, sčtož šu profetojo rěčželi, horjestanjeny jich pošwari.

Njebě strach, so budže i nimi hišcže hórje, hdyž Jěsuž woteńdže? Njebudža kaž wuforjenjene schtomiti, kiž bóršy šwjadnu? Alle hlaj, bu zyle hinał. Buchu šylni mužojo, njepowalne štokpy, móžni šwědkojo šazpijeneho kšiča. A i wotkel to? Wěšcže běchu jim wschitke semiske sepjeru něřto wsate, na kotrež běchu so dotal špuschželi: kónž bě i jich drěmanjom a španjom, kaž tam we Gethsemane, tón bě přecž, kiž sa nich štražowasche; kónž bě i jich nadžiju na semiske kralestwo, šchrstuž tež jako horjestanjeny semiski trón njenastupi; njemějachu žaneje pschicžiny wjazy so wurěčžowacž, sčto je najwjetšchi, wschitžny běchu wot šwěta jenał šazpieni. Alle to jich hišcže njeby tał pscheměniło, runjež dyrbjesche jich pohnuwacž, něřto swoje mozgy napinacž. Šlowna, haj jenicžka pschicžina jich wobnowjenja a pscheměnenja je, so mějachu Jěsuža šažo w swjatom duchu a psches šwjateho ducha. Bjes Jěsuža šmy šlaba sežina, kotruž wěř tam a šem khabla a šlemi, bjes Jěsuža tež jeho wučobnizy ničžo druge njebychu byli. Alle Šwjaty Duch je jim teho Knjesa, kiž bě wschitk čžělnje wot nich wsaty, i njewuhajšlitymi piřnikami do wutrobny šarył, je jim do wscheje wěrnosčže pucž połasal, so jeho šutk dospolnje pójnacchu. Haj, dobre jim bě, so tón Knjes wot nich woteńdže.

A njeje dobre tež ja nař? Něřotryžkuli je šebi w swojej nuřny myšlit, bych-li jeno hospodu wěđžal, hdžež mohł jeho namakacž, kaž šu jeho w dnjach jeho semiskeho žiwjenja pytali a namakali. Šuby kšesčžano, kak derje je, so dyrbišch ruzy k modlitwje štkowacž, a niz jeho šlawy wobmařacž, so je twój wobřhad i nim šnutšlowny a niz šwonšlowny, so jeho i wutrobu šapschimuješch; tał hagle mašch jeho prawoje a zyle. To je šbóžne našonjenje Božich džěczi: Ja šym živy, niz pak ja, ale šchrstuž je živy we mni.

2. Jesuškotwym tucžobnikam pať njeje došč, so pod wodžejnjom Sswjateho Ducha šami ł měrej a polojej pschindu, woni maju jaťo jeho šwědžoje tež šwět sa Jesuša dohč. To je czešt nadawł. Dotal je šwět tola Jesuša hidžil a šacžibnył a jeho tucžobnikam šo hinať njeponđže. Jesuš jim doprědka praji: Budža waš se šwojich šhromadžifnoto wustorkacž; haj cžaš pschindže, so, šchtóž waš mori, budže šebi myšlicž, so Bohu na tym šlužbu cžini. A tola je jich džělo bjes płoda bylo, jako po Jesuškotwej pschikafni cžinjachu: Džicže po wschěm šwěcže a přědujče to ewangelion wschitkemur štworjenju! Jim njeby móžno bylo, šwět wo jeho njeprawdošči a hrěšnej winje pschěšwědcžicž, ale šwojaty Duch budže to cžinicž a budže psches to jich mózny šakitať a šobuwojowar. Tať Jesuš šwojim pólkam šlubi: Šdžž troščtať pschindže, budže wón šwět šchtrašowacž hrěcha, prawdoščje a šuda dla; hrěcha dla, so do mnje njewěrja. Ze šłowa žadaja bližšeho rošjašnja.

Šchtrašowacž rěka tať wjele kaž powucžicž, dowješč, pschěšwědcžicž, ł prawemu pólšnacžu dowješč. Sswjaty Duch budže šwět šchtrašowacž hrěcha dla, chže potajšim prajicž: wón šwět ł pólšnacžu dowjedže, šhto je hrěch. Ale njevě dha šwět to hižom? Šrěch je tola pschestupjenje šakonja, bójšeho abo cžłowjeskeho. A so je tajšich pschestupjenjom psche wschu měru wjele, to tež šwět pschida; w našich dnjach džě jastwow došč njeje sa tych wschelašornych pschestupjerjom šakonja. Ale sa jedyn hrěch šwět žaneho šrosumjenja nima, a runje tón Sswjaty Duch šchtrašuje, mje-nuizh, so do Jesuša njewěrja. Jenotliwe hrěchi, šakžekuli mjeno maja, cžłowjeka do šatamanštwu nješchinješu, ale to jemu wěcžne štaženje nacžini, so Jesuša wotpošaže, wot kotrehož mohł wodacže šwojich hrěchow dostacž. Sa tvoje najšlubšche rany ma Jesuš wustrowjazu žalbu, ale dyrbišč ł njemu pschincž. Šchtóž njewěri, budže šatamany.

„Sswjaty Duch budže šwět šchtrašowacž prawdoščje dla, so ja du ł šwojemu Wótzej.“ Jenož šchtóž je cžisty a bjes hrěcha, móže ł Bohu pschincž. Sa tajšeho šwět Jesuša njeje měł, ale sa najhóršeho hrěšnika, tohodla je jeho šchizowal. Ale psches šwoje horjestacže a ł njebju špicže je šo Jesuš wupošafal jako njewinowaty a prawy, kiž nješesche našche šhorosče a nałožil šebi našche bolosče. Wo tym Sswjaty Duch kóždeho pschěšwědcži, kiž jemu šwoju wutrobu wotewri; ale tež wo tym, so je Jesuš nam nětko šcžinjeny ł prawdošči. Njebješa šu nam šaknjene našcheho hrěcha dla. Jesuš šaklutki móže je nam wotewricž, hđžž nam šwoju prawdošč pschizpiwa a našche hrěšne brudny ł draštu šwojeje prawdoščje wodžěwa. Ta krej a prawdošč Šhryštuša je moja drašta pschistožna, ł tej pschěd Bohom ja wobštacž chžu, hđžž do njebeš nuts počahnu.

A šuda dla budže troščtať šwět šchtrašowacž, so šěrschta šwěta šudženy je. Šdasche šo wschaf, so tutemu šlarjej a mor-darjej wot špocžatka žyly šwět šluschu. Šak lohke jemu jeho knje-ženje nječžinja! Šaž je šo přeni cžłowjel šamowólne jeho wo-dženju podčžibnył, tať pschězo hišcže jeho wudawanju wěrja: pod jeho knježštwom štacž rěka šwobodny bčž, šo wot njeho wo-džicž dacž, rěka ł možy, šbožu, mudrosčiči pschincž. Šdže je jedyn, na kotrymž njeby žaneje možy měł? Jesuš je jenicžki, kotryž jemu njeje podležal. W trojafim nadběhu jeho špytowawšchi dyrbi djabol pschewinjeny wot njeho wotěncž, ale jenož na šhwilu. Najmóžnišchi nadběh špyta na šónzu Jesuškotwego škut-šowanja. Duchownu a šwětnu móž, wyšoku radu, Pilatuša a Šerodascha, pschěčžiwu njemu šchěžuwa. Njeje Jesuša mohł do šwojich bčžow popadnyčž, chže tola jeho žiwjenje a škutkowa-nje šnicžicž. A jako Jesuš na šchizju mřežo šwoju šłowu pokhili, njebě dha cžert ł dohwarjom? Ale runje na šchizju bu jeho knjejštwu powalene a wón je wschitkimi, kotšič jemu pschizku-

šchěju, šakudženy. Jeho špjecženju pschěčžiwu Bohu bu Jesuško-wa poklušnosč, jeho pschěšběhowanju bu Jesuškotwa ponižnosč, jeho šamerej, šwět šluschč, bu Jesuškotwy šamer, šwět wumóz, ł šudej. Dže Jesuš na pucžu šchizja ke kražnosčiči a ł žiwjenju, je šjatwe, hđže pucž cžerta wjedže, a šchtóž šo jemu podčžibnje a ł šłanjom a hidženjom, pschěšběhowanjom a bohašapřěwanjom šo jemu pschitowawšchi, temu je tež na šchizju jeho wužud wu-prajeny. Wschitkim pať, kiž Šhryštušej pschizkuščeja, je wu-šwobodjenje wot cžertoweho wotrocžłowštwu psches šchizž šaru-cžene. Tuž pať tež šo njedaj ničto wot njeho šawješč a njebudž jeh wabjenju poklušny!

3. Žohnowanje Jesuškotwego wotědženja ł Wótzej pať šo tež w tym wopošafuje, so troščtať Jesuša pschěkrašnja. Šdžž maše ł wulkim pschirunamy, njemóženy husto tež wo cžłowjetach prajicž: je derje, so šu wotěšchi? Ššłowo tať někotreje šwěrnejje maczerje, jeje napominanje a warnowanje, bu šazpjene, kaž dotho mjes šwojimi šhodšesche; tuž ju Boh přecž wša. Nětko pólšnacžu, šhto šu na njej měli, nětko pólšnacže jeje lubosče a šwěrnosče wozucžil, nětko škutkowawšche prawje w žohnowanju, hđžž wotkach trawa na jeje rowowej hóržy roščje. W nješšoncžnej polnosčiči šo to tež pschi našchim Šbóžniku šta. Jeho šmjercž bě tola naj-krašnišchi škutk jeho lubosče, došelž šmy psches jeho šmjercž wu-moženi Sswjateho Ducha dostali, kiž nam do wschěje wěrnosče pucž pošaže. Nětko móžesche Šětr pišacž: wěščje, so nješčje se iachodnym šlěbrom abo šłotom wukupjeni ł wascheho knicžom-neho wobědženja, kotrež wot wótžow běšcže nawukli, ale ł tej drohej krowju Šhryšta, jako teho njewinowateho a nješmasaneho jehnjecža; nětko móže Jan wyšacž: mamy rěčnika pola Wótza, Jesom Šhryšta, kiž je prawy; nětko móže Pawoł wušnacž: ja šebi žadam přecž cžahnyčž a pschi Šhryštušu bčž. Pohladajmy jenož do knihow noweho šakonja! Šak krašny šteji wobras Jesu-škotwy pschěd nami, šakže natwarjaze wopišanje jeho bčža, jeho lubosče, ščerpłiwosče, pschěčželniwosče, šwěrnosče, mudrosče! Boh daj, so by šo něščto jeho kražnosče tež ł twojeho žiwjenja šwěcžilo. Šamjen.

Sic. M.

Kantate.

Š l ó š : Wozucžče, šłóš Boži woła.

Šaspěwajče Šnješej rjenje
Wy wschizh, na Šoh' mjeno šchčeni,
Kiž psches njoh' Bože džěcži šče.
W wěrje dušcha šhodži w pschi
A Šbóžnikowe šłowa šlyšchi:
Šchtóž do mnje wěri, njewumrje!
D šakže wješele sa dušche wěrjaze!
Ššlyšcže, wěrní, šchtóž pschewinje šwět, —
Dostanje tam šrónu wěcžnu prawdoščje!

Šaspěwajče Šnješej rjenje,
Wy džěcži, mlodži, dorosčeni,
Wy šhwobiki wěrjaze!
Palmy cžeščje jemu noscže,
Šoh' šwajatu šłowu, ružy šošcže,
Šso we tym Šnješu wješelcže!
Šnješ Jesuš Šhryštuš je
To wěcžne žiwjenje! W jeho hnadže
Wy živi šmy, šo hibamy,
W nim wěcžnje šbóžni budžemy!

Šaspěwajče Šnješej rjenje,
Wy šchědžiwžy nětk šestarieni!
Šantate wěcžne bliži šo!

Jesuf Khrystuf, Sbožnik prawy,
 Sa kóbu czehtje kwoje staty
 Do njebja, raja Božeho!
 Riž czerpja s Jesufom, cži s nim tež póndu dom.
 W Jeho rukach sapikani, dom sšhowani,
 S nim živi fu w Joh' kralestwoje.

Saspěwajmy Snjesej rjenje
 My — takle droho wumoženi
 Wot hrěchow šmjercze na wěčnje!
 Sbožnik našch je „sa naš“ pobyl
 Na křichu, czerpil, droho dobyl
 Nam wěrjazym to žiwjenje!
 Ty, Jesu, wješele šy nasche, na wěčnje
 Wumoženje! Nasch Sbožnik šy, my tvojí šmy;
 Čje szylej duschu křwalimy.

Wěczna czešč Čži, Snježe křuscha,
 Čje křwali wumožena duscha,
 Riž prjedy běšche šhubjena.
 Wumožniko wulki, drohi,
 My nětko woštanjemy tvojí!
 Ty dajch nam jónu njebjeka!
 Budž Jesu s nami ty wschě dny a hodžiny
 S twojej hnadu! Je czežko nam, stej pschi naš šam
 A dohotuj naš k njebjekam!

Njedžela abo šabat.

Šekta adventistow wučzi, so je křweczenje přenjeho dnja w tydženju, njedžele, hrěch, dofelž biblija nicžo wo křweczenju njedžele njeporucža; tež křweczenjo, niž jenož židži, maju šedmy džen, šabat, křwecžicž, dofelž je Bóh w křwojim šakonju pschitaf. (2. Mójj. 20, 9—11): „Schěšč dnjow dyrbišch ty dželacž a wschitke twoje dželo cžinicž; ale šedmy džen je šabat teho Snjesa, twojeho Boha, na kotrymž njedyrbišch žane dželo dželacž; pschetož sa schěšč-dnjow je tón Snjes njebjd a semju štworil a wotpoczowasche šedmy džen; tohodla požohnowa tón Snjes šabatny džen a křwecžesche jón.“ Tuta kašá, taš wudawaju, sa wschitke cžahy a ludy placži. Je temu taš? Ššabat šnajachy jenož židži, niž póhanjo, jako póhanam ewangeliom předomaschu, jim křwecženje šabata nadpokožichy. Khrystuf je šabat, wot Mójjafša wustajeny, šběhnyl, a wón je wjetšichy dnžli Mójjafš. Šdyž adventistoj mēnja, na wěštych dnju w tydženju wschitko leji a tón marunje šedmy bchž a niž přeni, jim šlowa japoschtola Pawola napschecžiwio štajimy (Kol. 2, 16): „Njedajcže šo nikomu šudžicž jēdže abo picža dla abo wustajenych šwjatych dnjow abo noweho měšaza abo šabatow dla; kotrež šu ščžen byle pschichodnych wēzow; ale cželo je Khrystufowe. Šo žohnowanje šwjateho dnja wot teho wotwišuje, šo jón šedmy džen křwecžimych a niž přeni, je hofe wumyšlenje. Woprawdžity křwecžan šebi šlowukama-nja njecžini s wēzami, kotrež sa jeho šnutsšowne žiwjenje žaneje wadžnosče nimaja. Bože kralestwo njeje jēdž ani picže, ale praw-dosč a mēr a radosč w šwjatym Duchu, a myšl šecžeje kašnje je a woštanje, kaš ju nam Luther wukladuje: My šo dhyrbimych Boha bojecž a jeho lubowacž, šo bchymych předomanje a Bože šlowo njesazpili, ale sa šwjate měli, radži šlyšcheli a wuknyli.

Ale kaš dha šu křweczenjo na to pschitšchli, přeni džen we tydženju, njedželu, křwecžicž? Wo tym nam nowy testament wu-jašnjeje dawa. W přenišchichy cžahachy křwecžaniškeje žyrtwje štejitej šabat a přeni džen tydženja porno šebi, ale mješ šobu w žanym šwišku njestejitej. Na přenim dnju w tydženju je Jesuf štanyl. Šizom na wjec.oru tuteho dnja jeho wučžobnikow šhromadženych widžimych a štanjenych šo jim šjewi. Tydžen. pošdžišcho

maja na šamšnym dnju šašo šwoju šhromadžišnu, w kotrež jichy Jesuf šnowa šwjatocžnje poštrowi. Ššwjatki je šašo přeni džen tydženja, potajšim džen Khrystufoweho horjestacža, na kotrymž běchu wšchitžy w jenej myšli šhromadže. Šdyž w japoschtolškich škutkach 20, 7 rēka: Na přenim tydženjowym dnju paš, jako šo wučžobnikych běchu šhromadžili, šo bchychy šhlēb šamali, předomasche jim Pawol, — njeklincži to kaš rošprawa wo tym, šchtož bē potwšchitšowne waschnje? Přeni džen w tydženju šo křweczenjo k šwojim Božim škřwčbam šendžechy. Šdyž Pawol 1. Kor. 16, 2 piša: Na šoždy přeni džen w tydženju šoždy mješ wami wotpokož pola šebje a nahromadž po šwojej dobrej woli, šchtož Bóh wobradži, — nimamych tu hižom njedželšku šbērkfu, kaš ju hišchče njedželu po Božej škřwčbje husto šbēramych? A hdyž šjewjenje šwj. Jana 1, 10 wo Snjesowym dnju rēčži, mamych tu bibliške mjeno njedžele: njedžela je Snjesowych džen. Dže šu cži křweczenjo, kiž běchu prjedy židži byli, šhwilu hišchče woboje škwecžili, šabat jako džen wotpoczinka a njedželu jako džen Božeje škřwčby, ale jako pschezo wjetšchya šhyla póhanow, kiž šabat njeběchych šnali, k wērje pschidžje, šo šabat pschezo bóle šhubi. Křweczenjo Snjesowych džen, tutón džen wješela nad horjestacžom Khrystufowym, škwecžachy a šebi jako džen šwojichy porjadnych Božich škřwčbow wustwolichy. A pschi tym dhyrbi woštacž.

Sic. M.

Nascha ewangelska žyrtwej.

(Wofracžowanje.)

„Ewangelški tydžen“ ščžehowasche pónželu, 20. haprleje, „akademiški tydžen“, kotryž naschje ewangelško-lutherške krajne šonšistorštwow w Drježdžanachy wuhotowa, a to wošebje sa duchow-nych krajneje žyrtwje. Wotpohlad bē, pošasacž tukhwilne štejnišchczo a dželo bohofšlowštwow a dacž wobdželnikam tuteho wuhotowanja možnosč, šebi nowje wēdomosče pschikřwocž w cžitanjach, — „Vorlesung“ praji profēšor a šudenta, — kotrež buchych tam wot powołanych wuččenzow džeržane. Šena žyrtwej — a taš tež jedyn šaraš — njemože dospošnje šwoje nadawški dopjelnicž, hdyž njepoštupuje s tym, šchtož wuččeni wušbhtkujaj na polach wēdomosče, kotrež s nabožinu a s žyrtwju šwišujaj abo šo někaš dōtkajaj. Šajšemu poštupowanju bē šhētro šadžeržala wójna a hišchče bóle czežke lēta po njej, wošebje s tym, šo njebē možno, šnihi wudacž a knihi kupowacž. Šohodla bu tuto wuhotowanje wot duchow-nych s wulšim džakom witane. Na 300 šo wobdželi; mješ nimi běchych dže 13 šerbžy duchow-ni. Nimo toho běchych tam tež wošadni, wošebje s Drježdžan a s wokoliny šobu pschitomni. Bu šlawne, šo šo nascha ewangelska žyrtwej šiba, šo poštupuje, šo šo próžuje, šebje a šwojichy duchow-nych a šwojichy wošadnych wuhotowacž sa džela a nadawški a sa wojowanja, kotrež tu a kotrež pschidnu.

Pónželu, 20. haprleje popošdnju w 4 hodž. bē w ewangelškej dwōrškej žyrtwi šawodna Boža škřwčba. Škrajny šbškop Šhmels předomasche, šo šložujaj na Jan. 16, 12—15 a da nam sa šhēlo sa tutón tydžen šhromadneho džela to šlowo: „Do wschjeje wēnosčje, wjedženi wot Ššwjateho Duchy, poštupujaj we wobštanym wudospošljenju!“ Wošada njēšmē, taš prajesche nasch krajny šbškop, šhologiju abo bohofšlowštwow šanjehacž, a bohofšlowštwow njēšmē šabycž, šo ma wošadže škřwčicž. — Boži dom, kotryž je šnutsšachy žyle hinaš twarženy hacž šmy to šewal šwucženi, bē wot jichy wjele wopytanych, tež wot wošadnych. Š šawodej Božeje škřwčby šapška nam šnaty wōdžer šakškich pošaunistow, šaraš Müller je šwojimaj šhnomaj a s pomožnikom krašnje a pschewōdžawšchi tež šhērlušchaj, na šonžu šašo.

S Božeho doma wuššupiwšchi, šhwatachych do towaršchotw-

nje, hdžež bě ja najše džělo najwjetšcha rjana šala wobstarana. Prezidenta krajneho konsistorija, t. D. dr. Boehme, pokaja, šhromadženych postrowiwšchi na saměr tuteho wuhotowanja. Pšchi tym wupraji džal a pšchipsnacze zhrtwje duchownym krajneje zhrtwje, kotřiž šu w czažach inflazije a drohoty šastawali štwoje šastojnstwa, njedž bě tež nusa hušo došč jara wulka.

Ma to šapocza hnydom D. Girgenjon, profesoř Lipsčanskeje uniwěršity, štwoje cžitanje abo štwój wědomostny pšchednosč, kotryž bě na 4 hodžiny přenich dnjow postajeny. Dotwjeđe naš do noweho a najnowšeho nabožneho duchowědomštwiwa (Religiionspsychologie). Dalšche pšchednosčti, štwjetšcha šchtyrhodžinske, kotrež šo na dny hacž do pjatka rosdžělichu, džeržachu nam dalšchi tšjo profesořojo Lipsčanskeje uniwěršity, mjenujžy D. Alt wo wědomostnych džělach, kotrež šo se štarym šakonjom šaběraja; D. Frenzel wo nowoczažnym wukublanju a wocžehnjenju džěczi a mlodžiny; D. Leopold wo štwistach, kotrež ma našch Šbóžniř we štwojej wucžbje se židowštwom štwojeho czaža. Š tutym šchtyřjom pšchidžěli šo krajny biskop, kotryž bě, přjedy hacž štwoje šastojnstwo nastupi, tež profesoř Lipsčanskeje uniwěršity. Cžitajšche nam wo ša našch czaž wulžy wažnych nadawšach, kotrež ma zhrfej dopjelnicž, wo šozialnym džěle. Šo doščončženju cžitanjow bě kóždy ras debatta abo rošmořtwa, kotraž bě žywa a kóždy ras t wudospolnjenju štwiřchaneho pšchinoschowašche.

(Šofracžowanje.)

Wšchelke š bliska a š daloka.

Šserbšta předaršta konferenza je štwoje poščedženje na 3. junija wotštorcžika.

W Lubiju běchu šo pónđželu 4. meje š Lubijskeho zhrtwineho wokrješa šschli duchowni a wošadni šastupjerjo, šo bychu šo wuprajili wo wólbje do šynody, do kotrejež maja dženska, 10. meje wolicž duchowneho šastupjerja ša t. Vic. Mróšaka. Šenošlókunje šo wuprajachu ša wólbju t. šararja Stamma-Wóšboršskeho. — Š tutej šhromadžinske pšchisamšny šo wokrješna konferenza duchownych, wo kotrejež t. šarař primarius Wallenstein-Lubijski pšchednoschowašche wo nadawšach, kotrež ma našcha zhrfej wo tutym czažu. Wšchelake jenotliwe praschjenja buchu pšchitym wušběhnjene, tač štwjecženje njedžele, abo šěpje: wotštwjecženje njedžele. Wošebita njehoda je to, šo towarštwiwa štwoje štwjedženje šobotu wuhotowaju, š čimž njedželu a Bože škuzby kaža; šamo ša czaž Božich škuzbow, njedželu dopořdnja, maja wšchelake towarštwiwa štwoje wuhotowanja. Šu maja wošadni šastupjerjo a š nimi kóždy, kotryž je ša štwjecženje njedžele a ša prawe šchěšcžijanske žiwjenje, wuštwpowacž ša to, šo by to hinač bylo.

Šiřtwowanje.

D. w B. ša Rogate (Bože štwicže)

B. w B. ša Exaudi.

Šamotwity redaktor: šarař W y r g a c ž wo Roščacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěčne mjeňše a wjetše džěci křescanskich štaršich.

Podawa A r n o š t S e r b o m i l.

XXIV. Změrowanje njewjedra.

Galilejske morjo je krasny wulki jězor, w Palestinje, přez kotryž rěka Jordan běži. Jeho woda je módra. Morjo ma cyle wosebity napohlad. Je skoro dwanaće a tři štwórciny mil dolhe a na najšěrsim městnje nic cylych wósom mil šěroke, je podobne krušwje a dokoło wokoło wobdate z horami. A tak so stawa, zo, hdyž skhadža horce palestynske slóncu, přičehnje njehnadžicy hrimanje z wicherom, kiž morjo zběha do wysokich žolmow. A tuž su často rybarske čolny, na nim pluwace, we wulkim straše. Knjez Jezus běše někotre hodžiny ludžom přědował z čolmika, na kotrymž stoješe. A hdyž běše mučny, kazaše wučobnikam, zo bychu jeho přewjezli přez morjo na druhu stronu. Wón lehny so sam do čolma a wusny. Čolm, čěrjeny z plachtami, nad nim wupřestrjenymi, so měruje njeseše po jězoru. Ale z dobom nazhonići rybarjo špóznachu, zo so hrimanje bliži. Jako dobri lódnicy wězo plachty sčahnychu, a čakachu, doniž so hrimanje njeminje. Ale hrimanje běše nimó měry krute. Žolmy běchu wysoke a čolm so strašnje nakhileše. Nazhonići lódnicy, kiž běchu hižo wjele hrimanjow přětrali, bojachu so, zo so zatepja. A Knjez Jezus špaše. Hrimanje jeho njewubudži.

Ale we tutym swojim straše Jeho wučobnicy wubudžichu a džachu k njemu: „Mištrje, Ty so njestaraš, zo my hinjemy?“

Knjez Jezus wocući a so njehoješe. Wědžeše, zo Jeho Wóte je štworił njebjo a zemju a morjo, a zo je Jemu dał wšelaku móc na zemi. A tuž rěčeše k morju: „Womjelkni a změruj so.“ A hnydom morjo so změrowa. To běše zawěšće džiwna wěc. Wučobnicy lubowachu Knjeza Jezusa a wjedžachu, zo je Boži Syn, ale tola so džiwachu tutej jeho mocy.

Hišće njeznajachu Jezusowu móc, kaž bychu ju měli znač. Knjez Jezus znaješe jich mysle. Woni běchu widželi, kak wustrowješe khorych a wuhonješe djabołow, ale zo změruje hrimanje, to sebi njeběchu myslili.

Knjez Jezus chcyše, zo bychu měli do njeho wěstu njewobmjezowanu wěru.

Knjez Jezus nas wuči, zo bychmy do njeho měli tež my wěstu krutu wěru. Wón ma móc změrowač tež hrimanje. Ničo njeje jemu njewažne. Štož so na njeho spušća z cylej wutrobu, njebudže wohańbjeny. Wón je z Knjezom nade wšitkimi tež džensa, kaž běše z Knjezom nad roznjemdrjenym morjom přěd džewjatnaće stow lětami.

Někotre džěci so boja, hdyž so blyška a hrima. Knjez Jezus nas škita, wón nad nami štražuje a njedopusći, zo by so nam stało něšto zleho. Wón chce, zo bychmy měli do njeho krutu wěru tež w hrimanjach žiwjenja a w njezbožu.

P ř i d a w k : Z n j e š l a w u š m ě š e n j e z a p ř e č e l k u.

Hromadka khudych džěci wróčeše so runje z prózdnirow na kraju, hdžež běše pošlana wot lubosćiwych přěcelow, zo bychu so tam zhrabale a zesylně.

Přewodžerka šlyšeše cyłu rjadu posměškow, kotrež padachu na Madleńku, mału holčičku. Druhe džěci pytnychu hakle nětko, zo ma na nohomaj wulke črije.

„Nó“, rjekny Madleńka, „wšěce te črije njejsu moje. Wone šlušeja Mařcy. Wěm, zo su wulke, ale jejna mačěrka nima hižom doľho žanoho džěla a tohodla jej njemóže kupić nowe črije. Ale tohodla sym poščila štwoje črije Mařcy.“

„Wěšće“, rjekny Madleńka knježnje wučercy a pohlada na nju, „Mařka je moja přěcelka.“

Što wšo čini kóždy za přěcela. Ale kak wjele wjacý je Knjez Jezus činił za nas, kiž nas mjenuje swojich přěcelow.